

Forbunds Præsentationer paa en Indflydelse derpaa og paa et Tilsyn med dets Forhold til Holsteen, og, hvad der ligger heri, behøver ikke at udvikles. Jeg vil kun haabe, at den Slutning, jeg har gjort om den Maade, hvorpaa dette er udtalt, er den rigtige (Hør!), og at der ikke lige samtidigt med Udtalelsen af denne Beslutning gjentagende har gjort sig gjældende eller søgt at gøre sig gjældende en noget betænkelig Indflydelse paa Bestemmelsen om Slesvigs Bestyrelse. Jeg vil ikke vende mig til den anden Side og udtale, hvad der betymer mig ligesaameget som Andre; det er udtalt skarpt og tydeligt af Rigsdagsmanden for Maribo Amts Ade Balgtreds (Monrad), og jeg skal ikke stræbe at forøge Vagten af hvad han har udviklet ved at tilføje enkelte mindre Omstændigheder. Jeg skal ikke søge at forstærke, hvad han udtalte om det holsteenske Ridderstabs Betydning, naar det i Kundgjørelsen nævnes saaledes uden videre, ved at henviser til den Maade, hvorpaa Ridderstabs Stilling er opfattet af Høyrst Schwarzenberg og betegnet i diplomatiske Actstykker, som tør omtales, fordi de ere fremlagte her. Jeg skal heller ikke gaae ind i saadanne Enkeltheder, der ellers ikke ere ubetydelige, som at denne Kundgjørelse for at kunne henstille Slesvig paa den Plads, den har villet stille det paa, har løstnet i det Ringeste eet Baand, som tidligere bestod imellem Danmark og Slesvig, og som tillige omfattede Holsteen, idet nemlig tidligere alle Sager, vedkommende de directe Skatter for begge Hertugdømmerne, vare inddragne under et fælles Collegium, medens den fælles Finantsminister nu ikke vil have Skattesagerne og al den Indflydelse, der knytter sig dertil, hverken i Slesvig eller i Holsteen; efter den Antydning, der er given i Kundgjørelsen, vil der altsaa heri ikke alene for Holsteen, men ogsaa for Slesvig være opnaaet en større Usondring fra Danmark. Jeg skal, som sagt, ikke forfølge dette; jeg haaber, at Uengstelsen i saa Henseende vil blive tiltetgjort, og jeg forudsætter de yderste Bestræbelser derfor hos Ministeriet. Jeg vil ikke tvivle om disse Bestræbelser, alene fordi visse Mænd ere i Ministeriet og paa visse Pladser i Ministeriet. Jeg vil holde fast ved, at Bestræbelserne ere tilstede, fordi de bør være

der, og at deres Gjennemførelse styrkes derved, at disse Mænd kunne gøre Mere derfor end vi med den Forestilling, man havde dannet sig om os. Naar jeg nu saaledes forsøger at gøre mig den Stilling klar, hvori vi staae, og maaskee ogsaa derved at bidrage til Klarhed hos En eller Anden ellers, saa tør jeg ikke forbigaae det Punkt, der ogsaa for mig indeholder en meget væsentlig Tilskyndelse til at ønske, hvad der er udtalt af den ærede Interpellant, at den nye Forfatning og de Love, der skulle forberede den, maae blive os foreslagte snart; thi den Mellemtilstand, hvori vi bestaae os, er meget farlig. Det Fællesskab, som skal komme, er ikke tilstede, men Adskilligheden er der for en stor Deel, og, saalange den bestaaer, er der af Nødvendighed, aldeles ikke efter nogen Hensigt, men af Nødvendighed, det maae vi gøre os klart, indtraadt en Tilstand, hvor der ikke er gjort Noget imod vor Grundlov, men under hvilken, ifølge hvad der er udtalt, at der skal stræbes hen til, Grundloven ikke let kan virke i sin fulde Kraft. Det er neppe muligt at komme over i en ny Tilstand, i hvilken vi skulle have, have ved egen Bedragselse, en modificeret Grundlov, uden at gennemgaae et Mellemstadium, hvori Noget af Grundloven ligesom hviler, skøndt med usvæket Ret; det ligger i den hele Form, som er opstillet som allerede nu indtrædende; Behandlingen af fælles Anliggender i et Statsraad, hvis Medlemmer ikke alle staae ligeoverfor Rigsdagen, og i et saadant Fællesskab, at det i det Ringeste ikke er mig klart, hvorledes man i ethvert Tilfælde skulde med Sikkerhed gøre Ansvarligheden gjældende, fordi de Anliggender, hvorpaa Ansvarligheden gaaer ud, ikke vilde kunne holdes rene og ublandede. Der er ikke hverken ond Villie eller Hensigt eller Plan, men der er en politisk Nødvendighed, som Regjeringen maa stræbe efter, ved vor Hjælp, at komme over. Naar der er en fælles Finantsminister, saa kan man vel sige, at han er ansvarlig for Kongerigets Anliggender, og ikke ansvarlig for de Anliggender, der ikke ere Kongerigets; men det vil være faare vanskeligt at give dette nogen fuld Betydning, ved strengt at drage og i længere Tid fastholde Grændsen. Naar der er en fælles Armee, hvori de hol-